

FEMTE VECKAN I FASTAN

MÅNDAG DEN 18 MARS

Läsning

Till Dan A:1-9, 15-17, 19-30, 33-62

I Babylon bodde en man som hette Jojakim. Han tog sig en hustru som hette Susanna, Hilkias dotter, en mycket vacker och gudfruktig kvinna. Hennes föräldrar var rättfärdiga människor och hade uppfostrat sin dotter efter Moses lag. Jojakim var mycket rik och hade en park i anslutning till sitt hus. Judarna brukade samlas hos honom, eftersom han var den mest ansedde av dem alla.

Detta år hade två av folkets äldste utsetts till domare. Det var om den Härskaren sade: »Laglöshet kom från Babylon, från de äldste och domare som gällde för att styra folket.« Dessa både höll alltid till i Jojakims hus, och alla gick till dem med sin rättstvister.

Vid middagstid, när folket hade avlägsnat sig, brukade Susanna gå ut i sin mans park och promenera där. Dag efter dag såg de två äldste henne komma ut och promenera, och de greps av åtrå till henne. De hängav sig åt brottsliga tankar, de vände inte längre blicken mot himlen utan glömde vad rätt och rättfärdighet kräver.

Medan de nu gick och väntade på ett lämpligt tillfälle, kom hon en dag ut som hon brukade, med bara två tjänsteflickor i sällskap, och hon fick lust att bada i parken, eftersom det var hett. Det fanns ingen där utom de båda äldste, som låg gömda och tittade på henne. Och hon sade till flickorna: »Hämta hit olja och parfymer och stäng porten till parken, så att jag kan bada.«

När flickorna hade gått, reste sig de två gamla männen och rusade fram till Susanna och sade: »Porten till parken är stängd, och ingen ser oss. Vi vill ha dig – gör som vi vill och ligg med oss! Annars skall vi vittna mot dig och säga att en ung man var hos dig och att det var därför du skickade i väg flickorna.« Susanna jämrade sig och sade: »Jag har ingen utväg. Om jag gör som ni vill, blir det min död, och om jag inte gör det, kan jag ändå inte undkomma er. Men det är bättre för mig att inte göra det och råka i ert våld än att synda inför Herren.« Och hon började ropa högt, men de båda männen ropade de också, och den ene sprang och öppnade parkporten. När husfolket hörde skrikandet i parken, rusade de ut genom bakdörren för att se vad som hade hänt henne. De gamla männen berättade sin historia, och slavarna blev djupt generade, ty aldrig hade något sådant sagts om Susanna.

Nästa dag, då folket samlades hos hennes man Jojakim, kom de två gamla männen dit, fyllda av sitt brottsliga uppsåt att få Susanna dömd till döden. De tog till orda inför folket: »Skicka efter Susanna, Hilkias dotter, Jojakims hustru.« Man skickade efter henne, och hon kom tillsammans med sina föräldrar och sina barn och alla sina släktingar.

Hennes anhöriga grät, liksom alla åskådarna. De två gamla männen ställde sig mitt bland folket och lade händerna på hennes huvud. Gråtande såg hon upp mot himlen, ty i sitt hjärta förtröstade hon på Herren. Männen sade: »Medan vi ensamma promenerade i parken kom denna kvinna ut i sällskap med två tjänsteflickor, lät stänga parkporten och skickade i väg flickorna. Då kom det fram en ung man ur ett gömställe och lade sig ner med henne. Vi befann oss i ett hörn av

parken, och när vi såg den brottsliga gärningen sprang vi fram till dem, och vi såg att de var tillsammans. Mannen kunde vi inte få fast, han var starkare än vi och öppnade porten och var försvunnen, men kvinnan här grep vi och frågade vem den unge mannen var. Men det ville hon inte tala om för oss. Detta är vårt vittnesmål.« Eftersom de var folkets äldste och domare, blev de trodda av de församlade, och Susanna dömdes till döden. Då ropade hon högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

eller (kortare läsning)

Läsning

Till Dan A:13, 41c-62

Församlingen dömde Susanna till döden. Men Susanna ropade högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondskan, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondskan hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 1992:

Responsoriepsalm

Ps 23 (R. 4a)

R. Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont.

Herren är min herde:

ingenting skall fattas mig.

Han låter mig vila på gröna ängar,

han för mig till vatten där jag finner ro,

Han ger mig ny kraft,

han leder mig på rätta vägar,

så som han har lovat. R.

Inte ens i den mörkaste dal

fruktar jag något ont,

ty du är med mig,

din käpp och stav gör mig trygg. R.

Du dukar ett bord för mig
i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och fyller min bägare till brädden. R.

Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv,
och Herrens hus skall vara mitt hem så länge jag lever. R.

Lovsång

Hes 33:11

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Jag har ingen lust till den ogudaktiges död, säger Herren,
utan till att han vänder om från sin väg och får leva.

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 2022:

Responsoriepsalm

Ps 23:1-6 (R. 4a)

R. Om jag än vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont.

Herren är min herde,
ingenting skall fattas mig.
Han för mig i vall på gröna ängar,
han leder mig till vilans vatten. R.

Han ger mig ny kraft,
han leder mig på rätta vägar,
sitt namn till ära. R.

Om jag än vandrar i dödsskuggans dal,
fruktar jag inget ont,
ty du är med mig,
din käpp och stav är min tröst. R.

Du dukar ett bord för mig
i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och låter min bägare flöda över. R.

Din godhet och nåd skall följa mig så länge jag lever,
och Herrens hus skall vara mitt hem för evigt. R.

Vers före evangeliet

Hes 33:11

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Jag önskar inte den gudlöses död, säger Herren, utan att han upphör med sina gärningar och får leva.

Evangelium

Joh 8:1-11

Vid den tiden gick Jesus till Olivberget. Tidigt på morgonen var han tillbaka i templet. Allt folket samlades kring honom, och han satte sig ner och undervisade. De skriftlärda och fariseerna kom då dit med en kvinna som hade ertappats med äktenskapsbrott. De ställde henne framför honom och sade: »Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen föreskriver Mose att sådana kvinnor skall stenas. Vad säger du?« Detta sade de för att sätta honom på prov och få något att anklaga honom för. Men Jesus böjde sig ner och ritade på marken med fingret. När de envisades med sin fråga, såg han upp och sade: »Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.« Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne: »Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?« Hon svarade: »Nej, herre.« Jesus sade: »Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.«

TISDAG DEN 19 MARS

JOSEF, JUNGFRU MARIAS BRUDGUM

Högtid

Ur Lektionarium för vardagar band IVA utgiven 1994:

Första läsningen

2 Sam 7:4-5a, 12-14a, 16

Herrens ord kom till Natan. Han sade: »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son som skall utgå ur ditt liv. Och jag skall befästa hans kungadöme. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evig tid. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son. Ditt hus och ditt kungadöme skall bestå inför dig till evig tid. Ja, din tron skall vara befäst för evig tid.«

Responsoriepsalm

Ps 89:2-5, 27, 29 (R. jfr 37)

När responsoriepsalmen sjungs så används texten i Cecilia 657. När den läses används följande text:

R. Hans ätt skall evigt bestå.

Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet,

jag vill låta min mun förkunna din trofasthet
från släkte till släkte.

Ja, jag säger: För evig tid skall nåd byggas upp.
I himlen, där befäster du din trofasthet. R.

»Jag har slutit ett förbund med min utvalde,
med ed har jag lovat min tjänare David:
Jag skall befästa din ätt för evig tid
och bygga din tron från släkte till släkte.« R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,
min Gud och min frälsnings klippa.
Jag skall bevara min nåd åt honom i all evighet,
och mitt förbund med honom skall stå fast.« R.

Andra läsningen

Rom 4:13, 16–18, 22

Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro. Därför är tron grunden för att nåden skall gälla och löftet stå fast för alla hans efterkommande, inte bara för dem som håller sig till lagen utan också för dem som har tro som Abraham. Han är allas vår far, som det står skrivet: *Jag har gjort dig till far till många folk*, och han är det inför den som han trodde på, Gud, som ger de döda liv och talar om det som ännu inte finns som om det redan fanns. Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk, enligt ordet: *Så talrik skall din avkomma bli. Därför räknades han som rättfärdig.*

Lovsång

Ps 84:5

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Saliga de som bor i ditt hus,
de lovar dig ständigt.

Evangelium

Matt 1:16, 18–21, 24a

Jakob blev far till Josef, Marias man; av henne föddes Jesus som kallas Kristus.

Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: hans mor, Maria, hade blivit trolovad med Josef, men innan de hade börjat leva tillsammans, visade det sig att hon var havande genom helig ande. Hennes man Josef, som var rättfärdig och inte ville dra vanära över henne, tänkte då skilja sig från henne i tysthet. Men när han hade beslutat sig för det, uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: »Josef, Davids son, var inte rädd för att föra hem Maria som hustru, ty barnet i henne har blivit till genom helig ande. Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.« När Josef vaknade, gjorde han som Herrens ängel hade befallt.

eller:

Evangelium

Luk 2:41-51

Jesu föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden. Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom, vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där. Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: »Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga.« Han svarade: »Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?« Men de förstod inte vad han menade med sina ord. Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han lydde dem i allt.

Ur Lektionarium för vardagar band IVA utgiven 2023:

Första läsningen

2 Sam 7:4-5a, 12-14a, 16

Herrens ord kom till Natan. Han sade: "Gå till min tjänare David och säg honom: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har aldrig bott i något hus utan har flyttat omkring med ett tält som boning alltsedan jag förde Israels folk ut ur Egypten. Under hela den tid jag färdats med israeliterna har jag aldrig förebrått någon av deras domare, dessa som jag satt till herdar för mitt folk Israel, att de inte har byggt mig ett hus av cederträ.

Du skall vidare framföra detta till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Jag hämtade dig från betesmarken och fåren, för att du skulle bli furste över mitt folk, över Israel. Jag har varit med dig vart du än gått och krossat alla fiender i din väg. Jag skall göra dig lika ryktbar som de största på jorden, och åt mitt folk Israel skall jag ge ett land där jag gör dem rotfasta och där de skall få stanna. De skall inte mera oroas och inte längre förtryckas av onda människor som tidigare, som på den tid då jag insatte domare över mitt folk Israel. Ja, du skall få leva i fred för alla dina fiender.

Nu kungör Herren att han skall bygga dig ett hus, ett kungahus. Och då dina dagar är till ända och du vilar hos dina fäder skall jag låta en ättling till dig, en som du själv har avlat, efterträda dig, och jag skall trygga hans kungavälde. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för all framtid. Jag skall vara hans fader och han skall vara min son. När han felar skall jag visa honom till rätta med sträng hand, som när människorna agar sina barn. Men min nåd skall inte vika från honom, så som jag lät den vika från Saul, som jag tvingade att vika för dig. Ditt hus och ditt kungavälde skall bestå inför mig i all framtid, och din tron skall aldrig vackla."

Responsoriepsalm

Ps 89:2-5, 27, 29 (R. 37)

R. Hans ätt skall bestå i evighet.

Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet
och förkunna din trofasthet från släkte till släkte.
Jag bekänner: Din godhet varar i evighet,
din trohet står fast i himlen. R.

”Jag har slutit ett förbund med min utvalde,
med ed har jag lovat min tjänare David:
Jag skall befästa din ätt för evigt
och låta din tron bestå från släkte till släkte. R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,
min Gud och min frälsnings klippa.
Jag skall bevara min nåd åt honom i evighet,
mitt förbund med honom skall stå fast.” R.

Andra läsningen

Rom 4:13, 16-18, 22

Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro. Därför är tron grunden för att nåden skall gälla och löftet stå fast för alla hans efterkommande, inte bara för dem som håller sig till lagen utan också för dem som har tro som Abraham.

Han är allas vår far, som det står skrivet: *Jag har gjort dig till fader till många folk*, och han är det inför den som han trodde på, Gud, som ger de döda liv och talar om det som ännu inte finns som om det redan fanns. Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk, enligt ordet: *Så talrik skall din avkomma bli. Därför räknades han som rättfärdig.*
Så lyder Herrens ord.

Vers före evangeliet

Ps 84:5

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Saliga de som bor i ditt hus, de lovar dig ständigt.

Evangelium

Matt 1:16, 18-21, 24a

Jakob blev far till Josef, Marias man; av henne föddes Jesus som kallas Kristus.

Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: hans mor, Maria, hade blivit trolovad med Josef, men innan de hade börjat leva tillsammans visade det sig att hon var havande genom helig ande. Hennes man Josef, som var rättfärdig och inte ville dra vanära över henne, tänkte då skilja sig från henne i tysthet. Men när han hade

beslutat sig för det uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en dröm och sade: "Josef, Davids son, var inte rädd för att föra hem Maria som hustru, ty barnet i henne har blivit till genom helig ande. Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder."

När Josef vaknade gjorde han som Herrens ängel hade befallt och förde hem sin trolovade.

eller:

Luk 2:41–51a

Jesu föräldrar brukade varje år bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden. Också när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden.

Då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det. De gick en dagsled i tron att han var med i resällskapet och frågade sedan efter honom bland släktingar och bekanta. När de inte hittade honom vände de tillbaka till Jerusalem och letade efter honom där.

Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav. Föräldrarna blev bestörta när de såg honom, och hans mor sade till honom: "Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga." Han svarade: "Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?" Men de förstod inte vad han menade med sina ord.

Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han lydde dem i allt.

ONSDAG DEN 20 MARS

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 1992:

Läsning

Dan 3:14–20, 24–25, 28

Nebukadnessar sade: »Är det av förakt som ni, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene bildstod som jag har låtit ställa upp? Nåväl, allt må vara gott, om ni är redo, att när ni hör ljudet av horn, pipor, ciltror, sambukor, psaltare, säckpipor och alla slags andra instrument, faller ned och tillber den bildstod som jag har låtit göra. Men om ni inte tillber, då skall ni i samma stund bli kastade i den brinnande ugnen, och vilken är väl den gud som då kan rädda er ur min hand?«

Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till kungen: »O Nebukadnessar, vi behöver inte ge dig något svar på detta. Om vår Gud, den som vi dyrkar, förmår rädda oss, så skall han också rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o kung. Men om han inte vill det, så må du veta, o kung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar, och att vi inte vill tillbe den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp.«

Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hävde upp sin röst och befallde att

man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara. Och några handfasta män i hans här fick befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.

Då blev kung Nebukadnessar förskräckt och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: »Var det inte tre män som vi lät kasta bundna i elden?» De svarade och sade till kungen: »Jo förvisso, o kung.« Han fortsatte och sade: »Och ändå ser jag nu fyra män, som går lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem, och den fjärde ser ut, som om han var en gudason.« Då hävde Nebukadnessar upp sin röst och sade: »Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud!«

Responsoriepsalm

Till Dan B:29–33 (R. jfr 34b)

R. Lovsjung och upphöj Herren i evighet.

Prisad vare du, Herre, våra fäders Gud,
lovad och upphöjd i evighet,
och prisat vare din härlighets heliga namn,
lovprisat och upphöjt i evighet. R.

Prisad vare du i din heliga härlighets tempel,
lovsjungen och förhärligad i evighet.
Prisad vare du som tronar på keruberna
och ser ned i djupen,
lovad och upphöjd i evighet. R.

Prisad vare du på din kungatron,
lovad och upphöjd i evighet.
Prisad vare du i himlens boningar,
lovsjungen och ärad i evighet. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 8:31–42

Vid den tiden sade Jesus till de judar som trodde på honom: »Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.« De sade: »Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?» Jesus svarade:

»Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden. Slaven stannar inte i huset för alltid, men sonen stannar för alltid. Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er. Jag förkunnar vad jag själv har sett hos Fadern. Och ni gör vad ni har hört från er fader.« De svarade: »Vår fader är Abraham.« Då sade Jesus: »Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar.« Då sade de: »Vi är inga oäkta barn. Vi har Gud till fader och ingen annan.« Jesus svarade: »Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig, ty jag har utgått från Gud och kommer från honom. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig.«

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 2022:

Läsning

Dan 3:14–20, 24–25, 28

Nebukadnéssar frågade de tre männen: "Shadrak, Meshak och Aved-Négo, är det sant att ni inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene staty som jag har rest? Alltså, är ni beredda att i samma stund som ni hör ljudet av horn, pipa, cittra, luta, psaltare, säckpipa och andra instrument falla ner och tillbe den staty som jag har låtit göra? Om ni vägrar att tillbe kommer ni genast att kastas i en brinnande ugn. Vilken gud kan då rädda er ur mitt våld?"

Shadrak, Meshak och Aved-Négo sade till kung Nebukadnéssar: "Vi behöver inte ge dig något svar. Om den Gud som vi dyrkar kan rädda oss ur den brinnande ugnen och ur ditt våld, konung, så räddar han oss. Om inte, skall du veta att vi ändå aldrig kommer att dyrka dina gudar eller tillbe den gyllene staty som du har rest." Då blev Nebukadnéssar ursinnig på Shadrak, Meshak och Aved-Négo, och hans ansikte förvreds av raseri. Han gav order om att ugnen skulle göras sju gånger hetare än vanligt, och han befallde några kraftiga soldater att binda Shadrak, Meshak och Aved-Négo och kasta dem i den brinnande -ugnen.

Plötsligt reste sig kung Nebukadnéssar alldeles bestört och frågade sina rådgivare: "Var det inte tre män vi kastade bundna i elden?" – "Jovisst, konung", fick han till svar. "Men nu", sade han, "ser jag fyra män fritt gå omkring mitt i elden, helt oskadda, och den fjärde liknar ett gudaväsen." Sedan utbrast Nebukadnéssar: "Välsignad är Shadraks, Meshaks och Aved-Négos Gud, han som har sänt sin ängel och räddat sina tjänare! De satte sin lit till honom, trotsade kungens befallning och vågade sina liv hellre än att dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen." Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Till Dan B:29–33 (R. 34b)

R. Lovsjung och upphöj honom i evighet.

Prisad vare du, Herre, våra faders Gud,
lovad och upphöjd i evighet,
och prisat vare din härlighets heliga namn,

lovprisat och upphöjt i evighet. R.

Prisad vare du i din heliga härlighets tempel,
lovsjungen och förhärligad i evighet.
Prisad vare du som tronar på keruberna
och ser ner i djupen,
lovad och upphöjd i evighet. R.

Prisad vare du på din kungatron,
lovsjungen och upphöjd i evighet.
Prisad vare du i himlens boningar,
lovsjungen och ärad i evighet. R.

Vers före evangeliet

Jfr Luk 8:15

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792–796 sjungas:

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 8:31–42

Vid den tiden sade Jesus till de judar som trodde på honom: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria."

De sade: "Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?" Jesus svarade: "Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden. Slaven stannar inte i huset för alltid, men sonen stannar för alltid. Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er. Jag förkunnar vad jag själv har sett hos Fadern. Och ni gör vad ni har hört från er fader."

De svarade: "Vår fader är Abraham." Då sade Jesus: "Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar." Då sade de: "Vi är inga oäkta barn. Vi har Gud till fader och ingen annan."

Jesus svarade: "Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig, ty jag har utgått från Gud och kommer från honom. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig."

TORSDAG DEN 21 MARS

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 1992:

Läsning

1 Mos 17:3–9

Abram föll ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom: »Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är detta, att du skall bli en fader till många folk. Därför skall du inte mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall låta

dig bli en fader till många folk. Och jag skall göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma av dig, och kungar skall utgå från dig.

Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig. Och jag skall ge dig och din säd efter dig det land där du nu bor som främling, hela Kanaans land, till evig besittning, och jag skall vara deras Gud.«

Och Gud sade ytterligare till Abraham: »Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.«

Responsoriepsalm

Ps 105:4–9 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund.

Fråga efter Herren och hans makt,
sök hans ansikte ständigt.
Tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Ni Abrahams, hans tjänares, ätt,
ni Jakobs barn, det folk som han har utvalt.
Han är Herren, vår Gud.
Över hela jorden går hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen släkten på det han har stadgat,
på det förbund han slöt med Abraham
och på sin ed till Isak. R.

Lovsång

Jfr Ps 95:8ab

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Evangelium

Joh 8:51–59

Vid den tiden sade Jesus till judarna: »Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden.« Judarna sade: »Nu vet vi att du är besatt. Abraham dog och profeterna likaså, men du säger att den som bevarar ditt ord aldrig någonsin skall möta döden. Skulle du vara större än vår fader Abraham? Han dog, och profeterna dog. Vem tror du att du är?« Jesus svarade: »Om jag själv förhärligar mig, är min härlighet ingenting värd. Det är min fader som förhärligar mig, han som ni säger är er Gud. Ni vet inte vem han är, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, så blir jag en lögnare som ni. Men jag känner honom, och jag bevarar hans ord.

Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och gladd sig.« Judarna sade då till Jesus: »Du är inte femtio år, och ändå har du sett Abraham.« Han svarade: »Sannerligen, jag säger er: jag är och jag var innan Abraham blev till.« Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet.

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 17:3–9

Abram föll ner på sitt ansikte inför Gud, och Gud sade till honom: ”Detta är mitt förbund med dig: du skall bli fader till många folk. Därför skall du inte längre heta Abram: ditt namn skall vara Abraham, ty jag skall låta dig bli fader till många folk.

Jag skall göra dig övermåttan fruktsam, och folk och kungar skall utgå från dig. Jag skall upprätthålla mitt förbund, förbundet mellan mig och dig och dina ättlingar i släktled efter släktled, ett evigt förbund: jag skall vara din Gud och dina ättlingars Gud. Jag skall ge dig och dina ättlingar det land där du nu bor som främling, hela Kanaan, som egendom för all framtid. Och jag skall vara deras Gud.”

Vidare sade Gud till Abraham: ”Du å din sida skall hålla mitt förbund, du och dina ättlingar i släktled efter släktled.”

Responsoriepsalm

Ps 105:4–9 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund.

Fråga efter Herren och hans makt,
sök hans ansikte ständigt,
tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Ni Abrahams, hans tjänares, ätt,
ni Jakobs barn, det folk som han har utvalt,
han är Herren, vår Gud,
över hela jorden når hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen släkten på det han stadgat,
det förbund han slöt med Abraham
och sin ed till Isak. R.

Vers före evangeliet

Jfr Ps 95:8ab

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792–796 sjungas.

V. När ni hör hans röst i dag,
så förhärda inte era hjärtan.

Vid den tiden sade Jesus till judarna: "Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden." Judarna sade: "Nu vet vi att du är besatt. Abraham dog och profeterna likaså, men du säger att den som bevarar ditt ord aldrig någonsin skall möta döden. Skulle du vara större än vår fader Abraham? Han dog, och profeterna dog. Vem tror du att du är?"

Jesus svarade: "Om jag själv förhärligar mig, är min härlighet ingenting värd. Det är min fader som förhärligar mig, han som ni säger är er Gud. Ni vet inte vem han är, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, så blir jag en lögnare som ni. Men jag känner honom, och jag bevarar hans ord.

Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och glädde sig." Judarna sade då till Jesus: "Du är inte femtio år, och ändå har du sett Abraham." Han svarade: "Sannerligen, jag säger er: jag är och jag var innan Abraham blev till." Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet.

FREDAG DEN 22 MARS

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 1992:

Läsning

Jer 20:10–13

Jeremia sade:

Jag hör mig förtalas av många: skräck från alla sidor!

»Anklaga honom!« »Ja, vi vill anklaga honom!«

Alla som har varit mina vänner vaktar på att jag skall falla:

»Kanhända skall han låta locka sig,

så att vi blir honom övermäktiga

och får ta hämnd på honom.«

Men Herren är med mig som en väldig hjälte.

Därför skall mina förföljare komma på fall och inget förmå.

Ja, de skall storligen komma på skam,

därför att de ej hade förstånd.

De skall drabbas av en evig vanära, som inte skall bli glömd.

Ty Herren Sebaot prövar med rättfärdighet,

han ser njurar och hjärta.

Så skall jag då få se din hämnd på dem,

ty för dig har jag lagt fram min sak.

Sjung till Herrens ära, lova Herren,

ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand.

Responsoriepsalm

Ps 18:2–7 (R. jfr 7)

R. Jag åkallade Herren och han hörde mig.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka,
Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa, till vilken jag tar min tillflykt,
min sköld och mitt räddande horn, mitt värn.
Lovad vare Herren! Jag ropar till honom,
och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig,
fördärvets stormflod förskräckte mig,
dödsrikets snaror omgav mig,
dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd,
jag ropade till min Gud.
Han hörde från sin himmelska boning min röst,
mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Alla dina ord är ande och liv;
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Joh 10:31-42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: »Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?» Judarna svarade: »Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa.« Jesus sade: »Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.« De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 2022:

Läsning

Jer 20:10-13

Jeremia sade:

Jag hör folkhopen viska:
"Skräck från alla håll!
Ange honom! Vi skall ange honom!"
Alla som stod mig nära
väntar nu på mitt fall:
"Kanske låter han lura sig,
så att vi får övertaget
och kan ta hämnd på honom."
Men Herren står på min sida,
stark och fruktansvärd.
Därför skall mina förföljare snava,
de skall komma till korta
och stå där med skam,
de skall inte ha framgång -
en smälek som aldrig skall glömmas.
Herre Sebaot, du som prövar rättvist,
du som rannsakar njurar och hjärtan,
låt mig få se dig ta hämnd på dem,
ty dig har jag anförtrott min sak.
Sjung till Herrens ära!
Prisa Herren!
Ty han räddar den fattige
ur nidingars våld.

Responsoriepsalm

Ps 18:2-7 (R. jfr 7)

R. Jag ropade till Herren, och han hörde min röst.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka,
Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa till vilken jag tar min tillflykt,
min sköld och mitt räddande horn, mitt värn. R.

Lovad vare Herren!
Jag ropar till honom,
och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig,
fördärvets stormflod förskräckte mig,
dödsrikets snaror omgav mig,
dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd,
jag ropade till min Gud.
Han hörde från sin himmelska boning min röst,
mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Vers före evangeliet

Jfr Joh 6:63c, 68c

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Herre, alla dina ord är ande och liv,
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Joh 10:31-42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: "Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?" Judarna svarade: "Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa."

Jesus sade: "Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern." De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken, men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

LÖRDAG DEN 23 MARS

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 1992:

Läsning

Hes 37:21-28

Så säger Herren, Gud: Se, jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk till vilka de har måst vandra bort. Jag skall samla ihop dem från alla håll och föra dem in i deras land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, en och samma kung skall de alla ha. De skall inte mer vara två folk och inte mer vara delade i två riken. Sedan skall de inte mer orena sig med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från alla orter där de har syndat, och skall rena dem, så att de blir mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall så alla ha en och samma herde. Och de skall vandra efter mina lagar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Så skall de få bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det som era fäder bodde i. De skall själva få bo där, likaså deras barn och deras barnbarn till evig tid, och min tjänare David skall vara deras hövding evinnerligen. Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund, ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen. Ja, min boning skall vara hos dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara

mitt folk. Så skall folken erfara att jag är Herren, som helgar Israel, då nu min helgedom förblir ibland dem evinnerligen.

Responsoriepsalm

Jer 31:10–12b, 13 (R. 10d)

R. Herren bevarar oss, som en herde sin hjord.

Hör Herrens ord, ni hednafolk,
och förkunna det i havsländerna i fjärran.
Säg: Han som förskingrade Israel skall också församla det
och bevara det, som en herde sin hjord. R.

Ty Herren skall befria Jakob
och lösköpa honom ur den övermäktiges hand.
Och de skall komma och jubla på Sions höjd
och strömma dit där Herrens goda är. R.

Då skall jungfrurna förlusta sig med dans,
unga och gamla skall glädja sig tillsammans.
Jag skall förvandla deras sorg i fröjd,
trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. R.

Lovsång

Hes 18:31

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Kasta bort ifrån er alla de överträdelser
som ni har begått, säger Herren,
och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Joh 11:45–56

Vid den tiden kom många av judarna, de som hade gått ut till Maria och sett vad Jesus gjorde, till tro på honom. Men några av dem gick till fariseerna och berättade vad Jesus hade gjort. Överstepräster och fariseerna kallade då samman rådet och sade: »Vad skall vi göra? Den här mannen gör många tecken. Om vi låter honom fortsätta, börjar alla tro på honom, och då kommer romarna och utplånar både vår heliga plats och vårt folk.» En av dem, Kajafas, som var överstepräst det året, sade till dem: »Ni förstår ingenting. Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda människa dö för folket än att hela folket går under.» Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket, utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett. Från den dagen var de fast beslutna att döda honom.

Jesus vandrade därför inte längre öppet omkring bland judarna utan drog sig undan till Efraim, en stad i området nära öknen, och där höll han till med sina lärjungar. Judarnas påskfest närmade sig, och många gick från landsbygden upp

till Jerusalem före påsken för att rena sig. De sökte efter Jesus och sade till varandra där de stod i templet: »Vad tror ni, kommer han verkligen inte till högtiden?«

Ur Lektionarium för vardagar band I utgiven 2022:

Läsning

Hes 37:21–28

Så säger Herren Gud: Jag skall hämta israeliterna hos de folk som de har kommit till, jag skall samla in dem från alla håll och föra dem till deras eget land. I detta land, på Israels berg, gör jag dem till ett enda folk, och de skall alla lyda under en enda kung. Aldrig mer skall de vara två folk, aldrig mer skall de delas i två kungariken.

De skall sluta att orena sig med sina avgudabilder och vidriga beläten och med alla sina brott. Jag skall rädda dem ur den trolöshet som de har gjort sig skyldiga till, och jag skall göra dem rena. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.

Min tjänare David skall vara kung över dem. De skall alla ha en enda herde. De skall leva efter mina lagar och trofast hålla mina bud. De skall få bo i det land jag gav åt min tjänare Jakob, landet där deras förfäder bodde. De och deras barn och efterkommande skall bo där för all framtid, och min tjänare David skall vara deras furste för evig tid.

Jag skall sluta ett fredsförbund med dem, ett evigt förbund. Jag skall låta dem föröka sig. Min helgedom skall stå hos dem för all framtid. Min boning skall finnas hos dem. Så skall jag vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Då skall de andra folken inse att jag är Herren, som helgar Israel genom att min helgedom finns hos dem för all framtid. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Jer 31:10–12b, 13 (R. jfr 10d)

R. Herren bevarar oss, som en herde sin hjord.

Hör Herrens ord, ni främmande folk,
förkunna det i de fjärran länderna:
Han som skingrade Israel skall samla dem,
han skall vakta dem, som en herde sin hjord. R.

Herren skall friköpa Jakob
och rädda honom ur den starkares hand.
De skall komma och jubla på Sions höjd
och stråla av glädje över Herrens gåvor. R.

Då skall flickorna jubla och dansa,
unga och gamla vara glada.
Jag skall vända deras sorg i fröjd,
trösta och glädja dem efter bedrövelsen. R.

Vers före evangeliet

Hes 18:31

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Upphör med alla era brott mot mig, säger Herren.
Skapa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Joh 11:45-56

Vid den tiden kom många av judarna, de som hade gått ut till Maria och sett vad Jesus gjorde, till tro på honom. Men några av dem gick till fariseerna och berättade vad Jesus hade gjort.

Översteprästerna och fariseerna kallade då samman rådet och sade: "Vad skall vi göra? Den här mannen gör många tecken. Om vi låter honom fortsätta, börjar alla tro på honom, och då kommer romarna och utplånar både vår heliga plats och vårt folk."

En av dem, Kájafas, som var överstepräst det året, sade till dem: "Ni förstår ingenting. Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda män-niska dör för folket än att hela folket går under." Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket, utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett. Från den dagen var de fast beslutna att döda honom.

Jesus vandrade därför inte längre öppet omkring bland judarna utan drog sig undan till Efraim, en stad i området nära öknen, och där höll han till med sina lärjungar. Judarnas påskfest närmade sig, och många gick från landsbygden upp till Jerusalem före påsken för att rena sig. De sökte efter Jesus och sade till varandra, där de stod i templet: "Vad tror ni, kommer han verkligen inte till högtiden?"

PALMSÖNDAGEN - PASSIONSSÖNDAGEN DEN 24 MARS

Palmprocessionen

Evangelium

Mark 11:1-10

När de närmade sig Jerusalem och var vid Betfage och Betania vid Olivberget skickade han i väg två av sina lärjungar och sade till dem: »Gå bort till byn där framme. När ni kommer in i den hittar ni genast en ungåsna som står bunden där, en som ännu ingen har suttit på. Ta den och led hit den. Om någon frågar er vad ni gör, så svara: Herren behöver den, och han skall strax skicka tillbaka den.« De gav sig i väg och såg en ungåsna stå bunden ute på gatan vid en port, och de tog den. Några av dem som stod där frågade: »Vad gör ni? Tar ni åsnan?« Lärjungarna svarade som Jesus hade sagt, och då lät man dem gå. De ledde åsnan till Jesus och lade sina mantlar på den, och han satte sig upp på den. Och många bredde ut sina mantlar på vägen, andra strödde ut löv som de tog från träden runt om. Och de som gick före och de som följde efter ropade: »Hosianna! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Välsignat vår fader Davids rike som nu kommer! Hosianna i höjden!«

eller:

Evangelium

Joh 12:12-16

Det heliga evangeliet enligt Johannes.

Vid den tiden, när de många som hade kommit till högtiden fick höra att Jesus var på väg till Jerusalem tog de palmkvistar och gick ut för att möta honom. Och de ropade: *»Hosianna! Välsignad är han som kommer i Herrens namn, han som är Israels konung.«* Jesus fick tag i en åsna och satte sig på den, som det står skrivet: *»Frukta inte, dotter Sion. Se, din konung kommer, sittande på en ungåsna.«* Lärjungarna förstod först inte detta, men när Jesus hade förhärligats kom de ihåg att som det stod skrivet om honom, så hade man gjort med honom.

Mässan

Dagens mässa har tre läsningar. Ingen bör utelämnas utan starka pastorala skäl. På grund av passionshistoriens särskilda vikt är det i förekommande fall tillåtet att ta endast en läsning före denna. Om det är absolut nödvändigt, kan man läsa enbart passionshistorien, även i dess kortare form.

Första läsningen

Jes 50:4-7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.
Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.
När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.
Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfade mig och spottade på mig.
Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm

Ps 22:8-9, 17-20, 23-24 (R. 2a)

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
eller: Föraktad var han och övergiven av människor.

Alla som ser mig gör narr av mig,
de hånlar och skakar på huvudet:
»Han har överlämnat sig åt Herren,
nu får Herren gripa in och rädda honom
– han är ju älskad av Herren.« R.

Hundar samlas runt mig,
jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade,
jag kan räkna varje ben i min kropp. R.

De står där och stirrar på mig,
de delar mina plagg emellan sig,
de kastar lott om mina kläder.
Men du, Herre, dröj inte långt borta,
du min styrka, skynda till min hjälp! R.

Då skall jag sjunga ditt lov för mina bröder,
i tempelskaran skall jag prisa dig.
Ni som fruktar Herren, prisa honom,
ära honom, Jakobs ätt, bäva för honom, Israels ätt! R.

Andra läsningen

Fil 2:6-11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Lovsång

Fil 2:8-9

V. Kristus var för vår skull lydig ända till döden,
döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom
och gett honom det namn som står över alla namn.

Passionshistorien läses eller sjunges utan ljus och rökelse, och utan att man hälsar församlingen eller gör korstecken över boken. Den framförs av diakonen eller, om diakon ej är närvarande, av prästen. Den kan också framföras av några lektorer. Kristi roll bör därvid om möjligt reserveras för celebranten. Diakoner, men inte lektorer, ber om prästens välsignelse på vanligt sätt före evangeliet.

Evangelium

Mark 14:1 - 15:47

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Markus.

Det var två dagar kvar till påsken och det osyrade brödets högtid.
Överstprästerna och de skriftlärda sökte efter ett sätt att kunna gripa Jesus med list och döda honom. De sade:

II »Inte under själva helgen, för då kan det bli oro bland folket.«

I Medan han var i Betania och låg till bords hemma hos Simon den spetälske kom en kvinna med en flaska dyrbar äkta nardusbalsam. Hon bröt upp flaskan och hällde ut alltsammans över hans huvud. Några blev förargade och sade till varandra:

II »Vilket slöseri med balsam. För den oljan hade man ju kunnat få mer än trehundra denarer att ge åt de fattiga.«

I Och de grälade på henne. Men Jesus sade:

+ »Låt henne vara! Varför gör ni henne ledsen? Hon har gjort en god gärning mot mig. De fattiga har ni alltid hos er, och dem kan ni göra gott mot när ni vill, men mig har ni inte alltid. Hon har gjort vad hon kunde. I förväg har hon sört för att min kropp blev smord till begravningen. Sannerligen, överallt i världen där evangeliet förkunnas skall man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne.«

I Men Judas Iskariot, en av de tolv, gick till översteprästerna för att förråda honom. De blev glada och lovade att ge honom pengar. Och han sökte efter ett lämpligt tillfälle att förråda Jesus.

Första dagen av det osyrade brödets högtid, när påsklammen slaktades, frågade lärjungarna:

II »Vart vill du att vi skall gå för att ordna påskmåltiden åt dig?«

I Då skickade han i väg två av dem och sade åt dem:

+ »Gå in till staden. Där möter ni en man som bär på en vattenkruka. Följ efter honom, och där han går in skall ni säga till den som äger huset: Mästaren frågar: Var är salen där jag kan äta påskmåltiden med mina lärjungar? Då visar han er till ett stort rum i övervåningen som redan står färdigt. Där skall ni ordna för oss.«

I Lärjungarna gav sig i väg, och när de kom in i staden fann de att allt var som han hade sagt, och de ordnade för påskmåltiden.

På kvällen kom han dit med de tolv. Medan de låg till bords och åt sade Jesus:

+ »Sannerligen, en av er kommer att förråda mig, han som äter med mig.«

I Då blev de bedrövade och frågade honom, den ene efter den andre:

II »Det är väl inte jag?«

- I Han svarade:
- + »Det är en av de tolv, han som doppar i skålen tillsammans med mig. Människosonen går bort, som det står skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född.«
- I Medan de åt tog han ett bröd, läste tackbönen, bröt det och gav åt dem och sade:
- + »Ta detta, det är min kropp.«
- I Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem, och de drack alla ur den. Han sade:
- + »Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många. Sannerligen, aldrig mer skall jag dricka av det vinstocken ger förrän den dag då jag dricker det nya vinet i Guds rike.«
- I När de hade sjungit lovsången gick de ut till Olivberget. Där sade Jesus till dem:
- + »Ni skall alla komma på fall, ty det står skrivet: *Jag skall dräpa herden, och fåren skall skingras*. Men när jag har uppstått skall jag gå före er till Galileen.«
- I Då svarade Petrus:
- II »Även om alla andra kommer på fall, så skall inte jag göra det!«
- I Jesus sade:
- + »Sannerligen, redan i natt, innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger ha förnekat mig.«
- I Men Petrus försäkrade: »
- II Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig.«
- I Och detsamma sade alla de andra.
- Så kom de till ett ställe som heter Getsemane, och han sade till lärjungarna:
- + »Sitt kvar här, medan jag ber.«
- I Men han tog med sig Petrus, Jakob och Johannes. Bävans och ångest kom över honom, och han sade till dem:

- + »Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka.«
- I Han gick lite längre bort, föll ner på marken och bad att få slippa denna stund, om det var möjligt. Han sade:
- + »Abba! Fader! För dig är allting möjligt. Ta denna bägare från mig. Men inte som jag vill, utan som du vill.«
- I När han kom tillbaka fann han att de sov, och han sade till Petrus:
- + »Simon, sover du? Orkade du inte hålla dig vaken en enda timme? Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.«
- I Så gick han bort igen och bad med samma ord. När han kom tillbaka fann han igen att de sov; de kunde inte hålla ögonen öppna, och de visste inte vad de skulle svara. För tredje gången kom han tillbaka, och då sade han:
- + »Ja, ni sover och vilar er! Det räcker nu. Stunden är inne, Människosonen skall överlämnas i syndarnas händer. Stig upp, låt oss gå. Här kommer han som skall förråda mig.«
- I Medan han ännu talade kom Judas, en av de tolv, och med honom en folkhop med svärd och påkar, utsänd från överstepräster och de skriftlärda och de äldste. Förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken:
- II »Den som jag kysser är det. Grip honom och för bort honom under säker bevakning!«
- I När han nu kom dit gick han genast fram till Jesus.
- II »Rabbi«,
- I sade han och kysste honom. Då grep de Jesus och höll fast honom. Men en av dem som stod där drog sitt svärd, slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom örat. Då sade Jesus till dem:
- + »Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar för att fångsla mig. Var dag har jag varit med er i templet och undervisat utan att ni har gripit mig. Men skriftens ord skulle gå i uppfyllelse.«
- I Alla övergav honom och flydde. En ung man som bara hade ett linneskynke på sig ville följa med Jesus. Honom tog de fast, men han lämnade skynket kvar och sprang sin väg naken.

De förde Jesus till översteprästen, och där samlades alla översteprästerna och de äldste och de skriftlärda. Petrus följde efter på avstånd, ända in på översteprästens gård, och där satt han sedan bland tjänarna och värmde sig vid elden. Översteprästerna och hela rådet sökte få fram vittnesmål mot Jesus för att kunna döma honom till döden, men de lyckades inte. Många vittnade falskt mot honom, och deras vittnesmål stämde inte överens. Några kom med det falska vittnesmålet att de hade hört honom säga:

II »Jag skall riva ner detta tempel som är byggt av människohand och på tre dagar bygga upp ett annat som inte är gjort av människohand.«

I Men inte heller nu stämde vittnesmålen överens. Då reste sig översteprästen från sin plats och frågade Jesus:

II »Skall du inte svara på deras beskyllningar?«

I Men han teg och svarade ingenting. Då ställde översteprästen ännu en fråga:

II »Är du Messias, den Välsignades son?«

I Jesus svarade:

+ »Det är jag, och *ni skall få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma bland himlens moln.*«

I Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade:

II »Vad skall vi nu med vittnen till? Ni har hört hädelsen. Vad anser ni?«

I Alla fann att han förtjänade döden. Och några började spotta på honom, de band för ögonen på honom och slog honom och sade:

II »Visa att du är profet!«

I Och vakterna gav honom örfilar.

Petrus var nere på gården. Då kom en av översteprästens tjänsteflickor, och när hon fick syn på honom där han satt och värmde sig såg hon på honom och sade:

II »Du var också med Jesus, han från Nasaret.«

I Men Petrus förnekade detta: »

II Jag förstår inte alls vad du menar.«

I Och han gick ut på den yttre gården. När flickan fick se honom där sade hon återigen till dem som stod i närheten:

II »Han är en av dem!«

I Petrus förnekade det på nytt. Strax efteråt sade de som stod där till Petrus:

II »Visst är du en av dem, du är ju från Galileen.«

I Då svor han och bedyrade: »

II Jag känner inte den där mannen som ni talar om!«

I I samma ögonblick gol tuppen för andra gången. Då kom Petrus ihåg detta som Jesus hade sagt till honom: »Innan tuppen har galt två gånger skall du tre gånger ha förnekat mig.« Och han brast i gråt.

Tidigt på morgonen överlade översteprästerna med de äldste och de skrifflärda, hela rådet. De lät binda Jesus och förde bort honom och överlämnade honom till Pilatus. Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Översteprästerna riktade många anklagelser mot honom, och då frågade Pilatus honom:

II »Har du ingenting att svara? Du hör ju hur de anklagar dig!«

I Men han svarade ingenting mera, och Pilatus blev förvånad.

Vid högtiden brukade Pilatus alltid frige en fånge åt dem, den som de bad om. Nu satt en som kallades Barabbas fängslad tillsammans med upprorsmännen som hade begått mord under oroligheterna. Folket tågade upp till Pilatus och bad honom göra som han brukade. Han svarade:

II »Vill ni att jag skall släppa judarnas kung?«

I Han förstod att det var av avund mot Jesus som översteprästerna hade utlämnat honom. Men översteprästerna hetsade upp folket till att begära att han skulle släppa Barabbas i stället. Pilatus sade på nytt:

II »Vad skall jag då göra med honom som ni kallar judarnas kung?«

I De ropade:

II »Korsfäst honom!«

I Pilatus frågade:

II »Vad har han gjort för ont?«

I Men de ropade ännu högre:

II »Korsfäst honom!«

I Pilatus, som ville göra vad folket begärde, frigav Barabbas. Jesus lät han piska och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Soldaterna förde in honom på gården, alltså i residenset, och kallade samman hela vaktstyrkan. De klädde honom i en purpurröd mantel och vred ihop en krans av törne och satte den på honom. Sedan hälsade de honom:

II »Leve judarnas konung!«

I De slog honom i huvudet med en käpp, spottade på honom och föll på knä och hyllade honom. Och när de hade hånat honom tog de av honom den röda manteln och satte på honom hans egna kläder och förde ut honom för att korsfästa honom.

En man som just kom förbi på väg in från landet, Simon från Kyrene, far till Alexandros och Rufus, tvingade de att bära hans kors. De förde Jesus till det ställe som kallas Golgota (det betyder Skallen). Där gav de honom vin med myrra, men han tog inte emot det. De korsfäste honom, och de delade hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. Det var vid tredje timmen som de korsfäste honom. På anslaget med anklagelsen mot honom stod det: Judarnas konung.

Tillsammans med honom korsfäste de två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu och stig ner från korset.«

I Likaså gjorde översteprästerna och de skriftlärda narr av honom sinsemellan och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han som är Messias, Israels konung, nu får han stiga ner från korset, så att vi kan se det och tro på honom.«

I Också de som var korsfästa tillsammans med honom skymfode honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden och varade till nionde timmen. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

+ »*Eloi, Eloi, lema sabachtani?*«

I (det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod intill hörde det och sade:

II »Han ropar på Elia.«

I En av dem sprang bort och fyllde en svamp med surt vin, satte den på en käpp och gav honom att dricka och sade:

II »Låt oss se om Elia kommer och tar ner honom.«

I Med ett högt rop slutade Jesus att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Och då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner. När officeren som stod vänd mot honom såg honom ge upp andan på det sättet sade han:

II »Den mannen måste ha varit Guds son.«

I Längre bort stod också några kvinnor och såg på, och bland dem var Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Josefs mor och Salome. De hade följt med honom och tjänat honom när han var i Galileen. Och där var många andra kvinnor, de som hade gått med honom upp till Jerusalem.

Då det redan hade blivit kväll – det var förberedelsedag, alltså dagen före sabbaten – kom Josef från Arimataia, en ansedd rådsherre, som också han väntade på Guds rike. Han tog mod till sig och gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus blev förvånad över att Jesus redan skulle ha dött. Han kallade till sig officeren och frågade om Jesus verkligen var död. När han fick veta det av officeren skänkte han Josef den döda kroppen. Josef köpte linnetyg, tog ner honom och svepte honom i tyget. Han lade honom i en grav som var uthuggen i berget och rullade en sten för ingången till graven. Maria från Magdala och Maria, Josefs mor, såg var han blev lagd.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Mark 15:1-39

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Markus.

Tidigt på morgonen överlade översteprästerna med de äldste och de skrifflärda, hela rådet. De lät binda Jesus och förde bort honom och överlämnade honom till Pilatus. Pilatus frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Han svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Översteprästerna riktade många anklagelser mot honom, och då frågade Pilatus honom:

II »Har du ingenting att svara? Du hör ju hur de anklagar dig!«

I Men han svarade ingenting mera, och Pilatus blev förvånad.

Vid högtiden brukade Pilatus alltid frige en fånge åt dem, den som de bad om. Nu satt en som kallades Barabbas fängslad tillsammans med upprorsmännen som hade begått mord under oroligheterna. Folket tågade upp till Pilatus och bad honom göra som han brukade. Han svarade:

II »Vill ni att jag skall släppa judarnas kung?«

I Han förstod att det var av avund mot Jesus som översteprästerna hade utlämnat honom. Men översteprästerna hetsade upp folket till att begära att han skulle släppa Barabbas i stället. Pilatus sade på nytt:

II »Vad skall jag då göra med honom som ni kallar judarnas kung?«

I De ropade:

II »Korsfäst honom!«

I Pilatus frågade:

II »Vad har han gjort för ont?«

I Men de ropade ännu högre:

II »Korsfäst honom!«

I Pilatus, som ville göra vad folket begärde, frigav Barabbas. Jesus lät han piska och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Soldaterna förde in honom på gården, alltså i residenset, och kallade samman hela vaktstyrkan. De klädde honom i en purpurröd mantel och vred ihop en krans av törne och satte den på honom. Sedan hälsade de honom:

II »Leve judarnas konung!«

I De slog honom i huvudet med en käpp, spottade på honom och föll på knä och hyllade honom. Och när de hade hånat honom tog de av honom den röda manteln och satte på honom hans egna kläder och förde ut honom för att korsfästa honom.

En man som just kom förbi på väg in från landet, Simon från Kyrene, far till Alexandros och Rufus, tvingade de att bära hans kors. De förde Jesus till det ställe som kallas Golgota (det betyder Skallen). Där gav de honom vin med myrra, men han tog inte emot det. De korsfäste honom, och de delade hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. Det var vid tredje timmen som de korsfäste honom. På anslaget med anklagelsen mot honom stod det: Judarnas konung.

Tillsammans med honom korsfäste de två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu och stig ner från korset.«

I Likaså gjorde översteprästerna och de skriftlärda narr av honom sinsemellan och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han som är Messias, Israels konung, nu får han stiga ner från korset, så att vi kan se det och tro på honom.«

I Också de som var korsfästa tillsammans med honom skymfade honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden och varade till nionde timmen. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

+ »*Eloi, Eloi, lema sabachtani?*«

I (det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod intill hörde det och sade:

II »Han ropar på Elia.«

I En av dem sprang bort och fyllde en svamp med surt vin, satte den på en käpp och gav honom att dricka och sade:

II »Låt oss se om Elia kommer och tar ner honom.«

I Med ett högt rop slutade Jesus att andas.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Och då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner. När officeren som stod vänd mot honom såg honom ge upp andan på det sättet sade han:

II »Den mannen måste ha varit Guds son.«